

Arrest

nr. 314 770 van 15 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2024 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LAHAYE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2024 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring

moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat de bestreden beslissing bij aangetekende zending van 5 februari 2024 werd verzonden naar het door verzoekster aan het bestuur meegedeelde adres te Sint-Niklaas.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster geacht deze aangetekende brief op 8 februari 2024 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen begint te lopen. De laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg vrijdag 8 maart 2024. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift op 19 maart 2024 aan de Raad werd overgemaakt kan slechts worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij vóór 19 februari 2024 – datum waarop haar advocaat inzage kon nemen in het administratief dossier – geen kennis kon nemen van de bestreden beslissing van 19 januari 2024. Zij betoogt dat zij zich aanbood bij de postdiensten, maar dat zij niet in het bezit werd gesteld van de aan haar gerichte aangetekende zending omdat zij haar identiteit niet kon aantonen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster in gebreke blijft het bewijs aan te brengen dat zij zich effectief tijdig aanmeldde bij de postdiensten. Zij brengt weliswaar een document aan waaruit kan worden afgeleid dat zij haar ontevredenheid over hun werking bij de postdiensten kenbaar maakte, maar dit stuk, dat verwijst naar een klacht omtrent “la livraison de votre envoi” – en dus betrekking lijkt te hebben op een grief inzake een door haar gedane verzending –, laat niet toe te concluderen dat haar beweringen enige grond hebben. Zelfs indien daarenboven zou moeten worden aangenomen dat verzoekster zich tijdig aanbood om een aangetekende zending op te halen bij de postdiensten, dan kan uit het loutere feit dat verweerder de documenten die zij ontving in het raam van haar verzoek om internationale bescherming (een bijlage 26 en een attest van immatriculatie) had ingehouden niet worden afgeleid dat zij niet bij machte was om haar identiteit op een andere wijze kenbaar te maken. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster met paspoort en visum naar Europa reisde en dat zij haar bewering dat zij dit paspoort en ook haar identiteitskaart is verloren niet aannemelijk maakt. Een bewijs van verlies van deze documenten bij de politiediensten wordt niet aangebracht. Bovendien maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij haar identiteit niet kon aantonen door middel van andere stukken (rijbewijs, door Nederland – het land waar zij voorheen verbleef – afgegeven documenten,...). Zij werd door verweerder ook in het bezit gesteld van een bijlage 26quater, een document waarin haar identiteitsgegevens zijn weergegeven en waarop haar foto is aangebracht. Enig vorm van overmacht blijkt niet.

De toelichting die verzoekster verstrekt en de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken laten de Raad aldus niet toe te besluiten dat de beroepstermijn niet begon te lopen op 8 februari 2024 en dat het beroep dat op 19 maart 2024 werd ingesteld tijdig is.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 augustus 2024 diende verzoekster een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 7 oktober 2024, alwaar zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 5 augustus 2024 opgenomen grond, herhaalt zij haar standpunt dat zij niet in de mogelijkheid was om de aangetekende zending waarmee de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht op te halen, aangezien zij hiervoor een geldig identiteitsbewijs diende voor te leggen en zij niet langer beschikte over een attest van immatriculatie (“*oranje kaart*”). Verzoekster meldt dat zij hiervoor een klacht heeft ingediend bij Bpost, en benadrukt dat zij haar beroep (haars inziens dus tijdig) heeft ingesteld van zodra zij via e-mail effectief kennis kreeg van de inhoud van de bestreden beslissing.

Door louter het reeds in haar verzoekschrift opgenomen standpunt te herhalen, weerlegt verzoekster evenwel niet de in de beschikking van 5 augustus 2024 gedane vaststelling dat zij in gebreke bleef het bewijs aan te brengen dat zij zich tijdig aanmeldde bij de postdiensten. Evenmin weerlegt zij met dit betoog de vaststelling dat uit het loutere feit dat zij niet langer beschikte over een bijlage 26 of een attest van immatriculatie niet automatisch kan worden afgeleid dat zij niet bij machte was om haar identiteit op een andere wijze aan de postdiensten kenbaar te maken.

Met haar uiteenzetting ter terechtzitting brengt verzoekster derhalve geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 5 augustus 2024 werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Bijgevolg is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK